

1424 - 2024

OSTRAVA!!!

KRÁSNÉ POLE

KRÁSNÉ POLE SLAVÍ 600

Vyznání Krásnému Poli

Krásné Pole

Poloha vesnice je skutečně krásná. Přehlédneš-li z nejvyššího bodu celý kraj, který tu leží s pásy polí, rozloženými jako skývy chleba na zvlněném terénu, prokládaném lesy a lemovaném v pozadí horami, tu se zdá, že zde v létě slunce více žhne než ve druhých dědinách, zrovna jako v zimě duje severák mrazivějšími závany než jinde. Že zlato polí o žních je oslnivější než na dolinách a úbočích, a z jara jehličnaté lesy s břízami a buky, které sestupují až do doliny, voní omamněji než někde na rovině.

Helena Salichová

Vážení spoluobčané,

u příležitosti oslav 600. výročí od první zmínky o Krásném Poli Vám přinášíme tuto publikaci, kterou vnímáme jako vyznání naší obci a připomínku toho, jací naši předkové byli a jak žili, pracovali a vytvářeli tradice, které se snažíme stále dodržovat i dnes.

Zároveň vychází také jako poděkování za vše, co vykonali pro naši obec. Byli to oni, kdo zde položil základy našeho domova a našeho společenství. Jejich práce, vytrvalost a odhodlání vytvořily místo, na které můžeme být hrdí. Jejich stopy jsou v každé ulici, v každé budově, v každém příběhu, který si předáváme z generace na generaci. Jejich odkaz nás inspiruje a také zavazuje k tomu, abychom v jejich práci pokračovali a rozvíjeli to, co vytvořili.

První vyznání, uveřejněné na titulní stránce a napsané Helenou Salichovou, přesně vystihuje pocit, jež zřejmě má většina z nás, kteří zde žijeme a považujeme Krásné Pole za svůj domov.

Při čtení tohoto vydání naleznete na dalších stranách vyznání Krásnému Poli od některých našich spoluobčanů. Za jejich myšlenky jim děkujeme.

Ohlédneme-li se za prvním písemným pramenem o Krásném Poli, pak zjistíme, že pochází z roku 1424. Ves tehdy náležela k fulneckému panství Jana z Kravař a Jičína. Ten v tomto roce dal zapsat do zemských desek pro svou druhou manželku Anežku roční důchod ve výši 17 hřiven 14 grošů z vesnice Krásné Pole. Toto je první dochovaný písemný dokument o existenci obce. Je možné, že šlechtický rod z Kravař, který měl v této oblasti velká panství, byl i zakladatelem vsi.

Jak vznikl název vesnice nelze jednoznačně určit. Nejvíce se nabízí, že tak bylo označeno místo podle krásného výhledu z návrší na oderské údolí a panoráma Beskyd. Existuje i pověst, že jisté šlechtičně se v poli daleko od jejího sídla narodilo krásné dítě a šťastný šlechtic na tomto památném místě založil vesnici a nazval ji Krásné Pole. Další domněnkou, jak asi vznikl název vesnice, je, že všude kolem rostlo mnoho vlčích máků a od jejich krásně rudé barvy byl odvozen název Krásného Pole.

Jací byli původní Krasničané?

O životě tehdejších obyvatel nemáme mnoho informací. V roce 1934 uvedl v týdeníku „Svobodná republika“ etnograf František Myslivec článek s názvem „Slezské amazonky“, ve kterém popisuje charakteristické rysy původních Krasničanů. Zdrojem jeho informací bylo především vyprávění sedláka Františka Hrbáče, který byl v 70. a 80. letech tři funkční období starostou obce a pana Ignáce Honajzra.

Z jejich vzpomínek z mládí byli muži Krasničané vysokého vzrůstu a statných postav. Jedni měli tmavou pleť a černé vlasy, druzí byli zase světlých tváří a kaštanových vlasů. Obojí byli tělesně otužilí, pohotoví, rychlé chůze, povahy velmi temperamentní a bujné krve. Nebyl to však důvod a zlá vůle k častým rvačkám. Prostě se potřebovali vybit z přemíry energie. Potom byli mírní, klidní a dobrosrdeční. Muži byli také vážní, pracovití, dobří hospodáři, ale občas svou výbušnou povahu nemohli zkrotit. Stejně jako muži byly i ženy Krasničanky dvojího vzhledu. Ty se světlejší pleť a kaštanovými vlasy byly vyšší postavy a dobrosrdečnější povahy než jejich družky s tmavou pleť a černými vlasy. Obojí byly pracovité, vstávaly se skřivany a byly stále usměvavé. Hbitostí a tělesnou silou se téměř vyrovnaly mužům. Při chůzi, zvláště když byly svátečně oblečeny, se vyznačovaly elegancí. Mladí muži na ně v kostele rádi, ale marně pokukovali, protože Krasničanky dávaly přednost mládencům ze své rodné dědiny a ti je zase ze vsi lehce nepouštěli. Odvážil-li se některý přespólní mládenec přijít za „děvuchou“ do Krásného Pole, vyprovodili ho krasničtí „synci“ velmi rázně.

Téměř všichni Krasničané hovořili ještě i na konci 19. století slezským nářečím se specifickou výslovností, která byla typická pro část Opavska a Hlučínska, kde se tzv. „příčiskalo“.

Svá obydlí měli skromně zařízená, rodiny většinou žily v jedné jizbě, večer svítili loučemi, později lojovými svíčkami a olejovými lampičkami. Stejně jako jídlo i oblečení nosili vlastnoručně vyrobené. Muži si oblékali plátěné kalhoty a košili, v zimě krátké kabáty nebo krátké i dlouhé ovčí kožichy. Chodili bosí nebo v dřevácích, v zimě ve šněrovacích botách i v teplých holínkách. Dražší slavnostnější oděvy si pořizovali ke svatbě a ty pak oblékali do kostela nebo k jiným slavnostním příležitostem často až do své smrti. Ženy nosily sukně pod kolena, košile a živůtky do pasu. Přes sukni se uvazovala zástěra. Sváteční oděv byl zdoben výšivkou nebo krajkou. Na hlavu si uvazovaly šátek do tyla nebo pod bradu. V zimě se ženy zahalovaly do těžkých tmavých vlněných šálů.

Na nákupy kvalitnějšího zboží chodívali Krasničané do Klimkovic, kde se konaly dva výroční jarmarky. Nakupovali většinou boty, lepší ošacení a některé řemeslné výrobky.

Po tereziánské školské reformě z roku 1774 byla na velkopolské faře založena triviální škola. Nakolik děti z Krásného Pole tuto školu navštěvovaly, nemáme dost informací. Ve vývoji školství byl mezníkem školský zákon z května 1869, kterým se zaváděla povinná osmiletá školní docházka. Až do tereziánských reforem vydržovaly školy církve za pomoci státu. Jiné než farní školy ve vesnicích nebyly. Krásné Pole bylo jak v oblasti náboženské, tak i ve školství závislé na Velké Polomi. Tam byla, po tereziánské reformě, zřízena triviální škola, ve které se vyučovalo čtení, psaní, počty a náboženství.

V roce 1872 pak v krásnopolské dřevěné usedlosti č.p.12 probíhala v jedné světnici školní výuka. Objekt však nevyhovoval požadavkům pro školní budovu. Obecní výbor se pak v roce 1873 rozhodl postavit novou školní budovu. Za tímto účelem byla zakoupena budova č.p. 5, byla zbořena a na jejím místě postavena zděná jednopatrová škola s dvěma učebnami a s dvěma učitelskými byty. Slavnostně byla otevřena v roce 1878. Vybavení školy bylo velmi skromné. Na zdi byla pouze černá deska. Učitel na ni zapisoval křídou. Děti často, pro nedostatek místa, seděly na zemi a učily se psát na břidlicové tabulce kamyčkem.

Spolky a tradice

V roce 1893 byl založen, díky tehdejšímu učiteli a veřejnému činiteli Františku Benovi, Sbor dobrovolných hasičů a v roce 1899 také vzdělávací spolek Pokrok. Tento spolek se výraznou měrou, pořádáním přednášek, zajišťováním odborné literatury, zasloužil o vzdělávání místních zemědělců i zahrádkářů. V roce 1913 byla pak založena tělocvičná jednota Sokol. V roce 1919 byla založena Dělnická tělocvičná jednota (DTJ). V roce 1920 vznikla tělocvičná jednota Orel. Za války však byla činnost těchto tělocvičných jednot zastavena.

Po osvobození byl 12. května 1945 založen Svaz české mládeže (pozdější SSM) a v závěru čtyřicátých let byla založena místní organizace Svazarmu, jejíž náplní byla organizace branných sportů, zejména střelba ze vzduchovky a malorážky a přespolní běhy. Ve školním roce 1950/1951 byla z žáků čtvrté a páté třídy základní školy ustavena Pionýrská organizace.

V roce 1946 vznikl skautský oddíl Junák. V roce 1948 vzniklo myslivecké sdružení nazvané „Luňák“.

V roce 1957 byla založena společenská organizace Československý svaz zahrádkářů a ovocnářů – dnešní Český zahrádkářský svaz. Od roku 1950 do roku 1977 vznikly v Krásném Poli další spolky, a to Československý červený kříž, Český svaz žen (Výbor žen), Chovatelé drobného hospodářského zvířectva a Klub důchodců.

Na počátku 20. století se začala v obci rodit dechová kapela, která se později stala známou v širokém okolí.

V obci se v 19. a na počátku 20. století udržovala řada zvyků spojených většinou s náboženskými obřady. Děti od malička chodily s rodiči do kostela, a to buď do Velké Polomi nebo do Plesné. V postní a adventní době se společně celé rodiny vždy večer modlily růženec. V květnu se v podvečer konaly májové pobožnosti, spočívající v modlitbách k obrázkům svatých.

Na Velikonoce od čtvrtku odpoledne do soboty chodili chlapci po vesnici místo zvonění s klakotkami a řehačkami. Na Velký pátek si dospělí i děti v podvečer umývali nohy a modlili se. Na Smrtnou neděli chodila děvčata dopoledne s ozdobenými jedlovými stromečky (májíčky) se zpěvem nábožných písní po sousedech, kteří je obdarovávali cukrovím. Odpoledne pak bylo vynášení Mařáka (Mařeny, Morany). Na Květnou neděli se v kostele světily kočičky a na Bílou sobotu voda a lískové pruty (hlavenky). Z hlavenek pak Krasničané zhotovili křížky a spolu s kočičkami je v Pondělí velikonoční zapichovali na okraj pole, aby se ochránila úroda. Chlapci se hodně dlouho dopředu těšili na šmigrust (pomlázku) o Velikonočním pondělí, který byl v Krásném Poli dosti divoký. Děvčata nebývala polévána jen symbolicky, ale často plnými kbelíky vody. Na výrobě tataru (pomlázky) si chlapci dávali velmi záležet, čím delší a čím umněji vyrobený tatar měl velký úspěch u děvčat. Odměnou jim byla malovaná vajíčka a něco sladkého k snědku.

Na svatého Ducha se pořádaly rodinné slavnosti smažení vajec. To se obvykle několik příbuzných rodin sešlo na okraji lesa a tam si udělaly příjemné posezení, kde hlavním chodem byla smaženice z vajec.

Krasničané také pravidelně chodili na poutě, a to na sv. Antonína (13. června) do Poruby, na sv. Jakuba (25. července) do Plesné a na svátek Nanebevzetí panny Marie (15. srpna) do Hrabyně. Rodinnými slavnostmi byly také krmaše (posvícení). První menší byl na sv. Jakuba, druhý velký na sv. Hedviku (17. října). Krmaše i pouti se slavily vždy následující neděli, kdy se ke slavnostnímu obědu sešli příbuzní a dobří známí. Na stole byly koláče a pečené maso, u podzimního krmaše většinou husa.

Svátky a krmaše se slavily v každé rodině. V bohatších rodinách byl stůl plnější, v chudobnějších byl skromnější,

ale ceremonie byla obdobná. U svateb to bylo jinak. V bohatých rodinách už od rána vyhrávala v domě nevěsty kapela, nevěsta měla dlouhé bílé šaty a myrtový věnec. Když přijel ženich pro nevěstu k jejímu domu, odjela celá kolona kočárů do velkopolského kostela. Po návratu je obvykle očekávalo na začátku vesnice šraňkování. Namaskovaní chlapci natáhli přes cestu provaz a nepustili žádný kočár, pokud se nevykoupil. V domě nevěsty se pak zpravidla konala svatební hostina, po které se všichni svatebčané vypravili průvodem s hudbou do hostince, kde se konala svatební taneční zábava. U chudobných rodin se odehrávala svatba často mnohem skromněji. Obešla se bez hudby a do kostela jel často jen jeden kočár s novomanželů a svědky.

Děti se ze všech svátků nejvíce těšily na Vánoce. Na Štědrý den se až do večere držel půst. Na večeri zpravidla byla hrachová polévka, bryja (omáčka ze sušeného ovoce), smažená ryba a bramborový salát. Po rozdání dárků pak Krasničané dodržovali různé zvyky, jako je například rozkrajování jablíček, lití olova, pouštění lodiček z ořechových skořápek po vodě v lavoru. Po krátkém odpočinku se všichni ustrojili a šli na půlnoční mši do kostela.

Velké oblibě, zvláště u dětí, se těšilo při draní peří vyprávění různých strašidelných historek o čertech, hastrmanech, klekánících, bludičkách, morách, ohnivých mužíčcích

(fajermonech) a jiných nadpřirorodných bytostech, které některé stařenky (babičky) tak barvitě líčily, že pak nejen děti, ale i dospělé dívky se bály jít na půdu nebo do sklepa.

V Krásném Poli se tradičně slavil konec masopustu, zvaný Kozelek.

Jednou z tradic bylo také stavění a kácení máje. Máje stavěli mládenci svým vyvoleným dívkám v noci na 1. května. Máje museli pak až do rána hlídat, aby jim je nikdo neukradl. Této tradice se ujímaly také některé spolky, které pořádaly slavnostní kácení máje s různými scénkami a zábavou.

Tradice v současnosti

Některé tradice se nám v Krásném Polí daří dodržovat i v současnosti. V období před Popeleční středou pořádáme krasnický Kozelek s pochováním basy, jaro již mnoho let vítáme vynášením „Mařeny“, obnovili jsme tradici smažení vajec v období „svatého Ducha“, členové Sboru dobrovolných hasičů každoročně stavějí i kácejí májku. Některé tradice jsme i časem vytvořili, například rozsvícení vánočního stromu, společné setkání našich spoluobčanů na Silvestra.

Krasničané a válka

Téma války je natolik vážné, že události s ní spojené a kruté zkušenosti obyčejných lidí je nutné stále připomínat. S úctou vzpomeňme na statečnost a sílu Krasničanů, se kterou překonávali následky obou válek.

Na počátku 1. světové války narukovalo v Krásném Poli 118 mužů. Někteří se, na základě požadavků jejich zaměstnavatelů, brzy vrátili domů, ale jiní to štěstí neměli. Nedá se přesně určit, kolik krasnických mužů bylo celkem ve válce. Nejhorší následky nesli muži ze selských rodin, protože nikoho nezajímalo, kdo bude jejich polnosti obdělávat, a ani je neměl kdo povolát domů.

Brzy po začátku války se fronta přiblížila k Ostravě, kdy Rusové zatlačili rakouské vojsko do Haliče. Naši občané se o hrůzách války, o nelidských podmínkách pro vojáky, o krvavých bitvách i o špatném zacházení velitelů s vojáky dovídali od těch, kteří se dostali domů na krátkou dovolenku, od těch, kteří měli možnost doléčit si svá zranění doma, nebo z dopisů, které jim jejich blízcí posílali. Stejně těžké to měli občané, jež zůstali v Krásném Poli. Trpěli nedostatkem potravin, jejichž kvalita se stále zhoršovala a jejich dávky stále snižovaly.

Zpráva o tom, že válka skončila a dne 28. října 1918 byla Československá republika prohlášena za samostatnou, dolétla do naší obce hned druhý den ráno. Krásným Polem zněly, v podání krasnické dechovky, písně „Hej Slované“ a „Kde domov můj“ a dne 3. listopadu byl uspořádán průvod, který prošel celou obcí, a lidé se pak slavnostně shromáždili před tehdejším Hostincem pana Adolfa Kňury.

Válka sice skončila, vznikla samostatná republika, ale mnohé krasnické rodiny s obavami a napětím čekaly i několik let na návrat svého příbuzného z války. Celkem 21 rodin však čekalo marně.

Vzpomeňme znovu na to, že Krasničané byli stateční i v nejtěžších letech 1938-1945. V roce 1938 při výstražné

částečné květnové mobilizaci narukovalo 30 záložníků z naší vesnice a 22. září 1938 pak 110 záložníků. Tito však zůstali sami proti obrovské nacistické přesile, neboť spojenci nás zradili. Naši občané se pak s hrůzou dne 6. října 1938 dozvěděli, že mezi okupované obce bude patřit i Krásné Pole. Dne 9. října 1938 k nám přiješlo 220 okupantů a zdrželi se zde 9 dní. Po obsazení pohraničních území a začátku jejich začleňování do říše se i v Krásném Poli všechny nápisy s označením obce změnilly na Schönfeld. V okamžiku, kdy přišel příkaz na výměnu nápisu na místní škole na Schule, se krásnopolské matky vzbouřily a v počtu téměř stovky osob se shromáždily před školou a hlídaly tam několik dní a nocí. Byly odhodlány tomu zabránit. Nacistická moc se ale velmi rychle předvedla, aby zastrašila ostatní. Několik matek bylo odvedeno gestapem do vězení. Propuštěny byly až následujícího dne. Díky těmto statečným ženám projevila obec, jako jedna z prvních ve Slezsku, viditelný odpor proti okupaci.

Nezapomeňme na to, že Krásné Pole patřilo mezi válkou nejpostiženější obce ve Slezsku. Kromě velkých ztrát na životech vojáků zahynulo rovněž 26 občanů Krásného Pole a byla úplně nebo těžce poškozena spousta rodinných domů.

Po skončení šestileté nacistické okupace občané vítali nově nabytou svobodu. Na velké oslavy však nebyl čas, vždyť polovina obytných domů buď vyhořela, nebo byla těžce poškozena a lidé museli řešit nouzová přežití, museli zajistit zásobování potravinami, materiálem na opravy škod, bezpečnost v obci a museli se vypořádat s odstraňováním munice, které po bojích v lesích i na polích zůstalo mnoho. Nejtěžší však bylo přijmout smrt svých blízkých.

Vyznání paní Havrlantové

Krásné Pole – už jen vyslovení toho jména budí ve mně emoce a vzpomínky. S Krásným Polem je spojen celý můj dlouhý život.

Z vyprávění mých rodičů vím, že po vzniku první Československé republiky žilo Krásné Pole velmi čilým kulturním životem. Bylo to zásluhou vznikajících tělovýchovných jednot, zejména Sokola, ale i ostatních, které dokázaly probudit, zejména v mladší a střední generaci, touhu po seberealizaci, po sportu, kultuře, po aktivním životě. Ve spolcích se nejen cvičilo, ale i vzdělávalo a vychovávalo. Zásady poctivosti, pracovitosti a čestnosti, které vyžadovali vedoucí v Sokole, jsou ve mně hluboko vryty a řídím se jimi po celý život.

Bohužel tato doba byla násilím přerhána 2. světovou válkou. Život i v mé milované vesnici se změnil. Vše bylo zakázáno a ukončeno. I když v tu dobu už byla do naší vesnice zavedena elektřina, propadla se celá obec do hluboké tmy. Okna se na noc zatemňovala. Ani pramínek světla nesměl proniknout ven, prý kvůli leteckým náletům a bombardování. Přesto vesnice nepřestala žít. Nejčastěji jsme se scházeli u draní peří. Děvčata, maminky a babičky draly, chlapi a strejdové posedávali, kde se dalo. Tato odpoledne a večery jsou nezapomenutelné. Tam jsem se naučila snad stovky lidových i tanečních písní. A těch strašidelných historek, kterými nás obveselovali strýcové, samozřejmě vymyšlených.... Štěstí, že jsem chodila se svou starší sestrou, jinak bych snad strachy ani domů nedošla. Každé „dodraní“ se oslavilo. Hospodyně připravila pohoštění (většinou to bylo kousek vařeného salámu s chlebem a koblihy), chlapi přinesli gramofón (na kliku), pár gramofonových desek (nevalilo, že se stále opakovaly) a tančili jsme.

Za Německa, jak se říkalo, se mohlo jen pracovat. Žádná zábava. Přesto se o nedělích scházivali muzikanti v soukromí a vyhrávali. Na našem konci se pravidelně o nedělích scházeli střídavě u panan Oldřicha Štefka a pana Viléma Mrázka. Na dvoře se sešla tancechtivá mládež z celé vesnice. Muzikanti hráli a my jsme tancovali. Bylo mi sotva 10 roků a už jsem tancovala polku, valčík i tango. To byly moje „taneční“. Mými tanečními mistry byli chlapi i o 6-10 roků starší.

Přišel rok 1945, s ním konec války a osvobození. Na jaro toho roku nebudu vzpomínat, snad někdy jindy.

Domy byly zbourané, vypálené, ploty rozbité, stromy pokácené, všude plno nepořádku. Lidé se však probudili, byli plní elánu, nadšení, plni chuti do práce. Ihned začali s úklidem, opravami domů. Pomáhali si navzájem, pomáhali všude, kde bylo potřeba bez nároku na odměnu. Museli se zbavit té nahromaděné životodárné energie. Obnovily se spolky, jejich činnost, vesnice opět žila. Ve spolcích i ochotnických kroužcích se nacvičovala divadla, akademie, veřejná vystoupení. V Sokole jsme se připravovali na všesokolský slet do Prahy. Založili jsme taneční soubor slezských tanců, tance nás učila paní Tichá, manželka kapelníka krásnopolské kapely, která nás všude doprovázela. S tímto souborem jsme vystupovaly na různých místech, dokonce i v Praze na Hradě před prezidentem E. Benešem, na zemědělské výstavě v Praze a.t.d. Dopravovali jsme se v tzv. „dobytčácích“ (v nákladních vagónech) a nikomu to nevadilo. Muzikanti někdy přímo z vystoupení spěchali do práce, přesto s námi jezdívali. V tu dobu mi bylo 15 let, zúčastňovala jsem se všeho dění, prostě jsem byla šťastná.

Nevím, kam až by to došlo, kdyby nepřišel rok 1948. Všechno najednou skončilo. Rozpustily se spolky i jiné organizace, nastala doba strachu. Lidé se stáhli do soukromí, nevěřil jeden druhému, doma se mluvilo jinak než na veřejnosti, lidi ovládl strach a beznaděj. My mladí jsme se o politiku moc nezajímali, nerozuměli jsme tomu. Chtěli jsme se bavit a žít. Byly založeny jiné organizace: Pionýr, ČSM i nový Sokol pro fotbal. Přesto, kdo si chtěl zacvičit, do nového Sokola vstoupil. Nebyli však vedoucí a nebylo kde cvičit. Ze sálu, kde se cvičilo, se stal kinosál. Když jsme si my, parta nadšenců, chtěli zacvičit, museli jsme v kinosále uklidit židle, vymést, popřípadě umýt podlahu a zase zpátky židle připravit pro kino. Samozřejmě to tak nešlo dělat trvale. Po DTJ zůstal opuštěný, haraburdím zavalený „Dělnický dům“. Sehnali jsme si od něj klíč, vyklidili jsme krámy, vydrhli podlahu (byla jen desková) a pokusili se cvičit. Samozřejmě bez dozoru, bez vedoucích, bez jakéhokoliv pojištění. Vedoucí jsem dělala já. Bylo mi 15 let, ale ve škole, kterou jsem v té době navštěvovala, jsem chodila do gymnastického kroužku, takže jsem měla nejvíc zkušeností. Měli jsme však štěstí. Záchranu při cvičení nám dávali starší a silnější kluci. Nikdy k žádnému úrazu nedošlo. Takový způsob cvičení nemohl pokračovat a nevydržel dlouho. Pak už nám zůstal jen ČSM (Československý svaz mládeže), ale opět bez zkušenějšího vedoucího. Nikdo nám neporadil. Mnozí jsme absolvovali různá soustředění, školení, ale byla to školení politická o socialismu a komunismu. Praktická činnost ČSM? Několik schůzí, na kterých se nic neřešilo, jen co napsat do hlášení

nadřízeným o činnosti. A činnost? Několik dobrovolných brigád a kdy a jak uspořádat taneční zábavu, protože ani ta se nemohla konat bez povolení a razítka.

V té době hodně mých kamarádů studovalo na různých školách v Ostravě. Já sama jsem denně dojížděla do Ostravy. Nejprve vlakem, později tramvají. Ráno jsem odcházela v půl šesté, vracela jsem se odpoledne v 16 hodin. Volno bylo jen v neděli. Touha po kultuře a sportu byla ve mně. Ostravská divadla pořádala studentská předplatná představení. Každou druhou sobotu odpoledne ve 14 hodin jsme se sestrou chodily do divadla. Pro mě to byl vždy svátek. Poznala jsem mnoho oper, činoher, baletů i operet našich i světových umělců. Za to děkuji svým rodičům. V neděli se v Krásném Poli v hospodě „U Strakošů“ pořádaly odpolední čaje s tancem. Vždy od 13 do 18 hodin. Protože jsme obě se sestrou rády tančily, mířily v neděli odpoledne naše kroky ke Strakošům. Pokud nám maminka dala na vstupné, šly jsme přímo do sálu tančit, pokud ne, sedly jsme si na zahradu a poslouchaly hudbu. Chlapci si nás však našli, přišli si pro nás a odvedli na sál. Mládí!!!

Volného času mi moc nezbývalo. Přesto jsem se zúčastnila několikrát recitačních soutěží, s ochotnickým kroužkem jsem sehrála několik divadelních představení.

Po maturitě jsem nastoupila na školu v Klimkovicích, pak v Pusté Polomi. V obou těchto místech jsem musela bydlet, proto aktivity v Krásném Poli jsem omezila na minimum. Angažovala jsem se v daných obcích. I tam jsem se věnovala kultuře a sportu, tentokrát vždy jako vedoucí žáků i dospělých. V roce 1956 jsem nastoupila na školu v Krásném Poli jako učitelka a pracovala jsem zde až do důchodu. Samozřejmě jsem se účastnila, pokud možno, veřejného života, dění v obci sleduji i teď. Mám radost, že moje rodná vesnička roste do krásy a přeji si, i když dnes už je to součást velké Ostravy, aby zůstala i nadále Krásným Polem.

Jiřina Havrlantová

Vyznání s poděkováním paní Chalcařové

...které pole si zasloužilo takový název „KRÁSNÉ“, že se stalo názvem celé naší vesnice? To již stěží zjistíme... Možná se někdo nad tím zamýšlí, při návratu domů, při pohledu z okolí.

Jen tak si sednout do trávy a nechat unášet své myšlenky v poli vlčích máků, chrp a čekanek. Zaslechnout cvrkot koníků. Natáhnout ukazovák a nechat po něm vzhůru vylézt berušku... Dát si do pusy travu a koukat na poletující motýly – jen tak s rukama pod hlavou, vychutnat si nevrytný okamžik bytí a být šťastný při myšlence: „Jsem rád, že mohu žít v tak KRÁSNÉM POLI“.

Přeji všem, ať v klidu, lásce, zdraví a pohodě užíváme svého domova s poděkováním a úctou našim předkům, kteří se rozhodli zde začít žít, neboť kdyby jich tehdy nebylo, není nás tady, doma.

Věřím, že přáním nás všech Krasničanů je, aby i po nás, až se budou vracet domů naši potomci a milovaní, si mohli s hřejivým pocitem v srdci říct: „Rád se vracím do Krásného Pole“.

A odpověď na otázku: „Kde žiješ?“ bude vždy: „...v Krásném ...“

Za rodinu Chalcařovu: Eva

Zajímaví lidé v Krásném Poli

Historicky žilo v Krásném Poli několik výrazných osobností, které byly umělecky založeny. Vzpomeňme tedy na paní Helenu Salichovou, akademickou malířku, spisovatelku a etnografku, která byla výraznou a mnohostranně založenou osobností Slezska. Kromě malování ji národopisný zájem přivedl k systematickému a hlubokému poznávání historie rodného kraje, studiu jeho kultury, zvyků a nářečí. Bezprostředně po druhé světové válce docházela do Krásného Pole kreslit a malovat zničené domy, a dokumentovala tak následky války jedné z nejvíce postižených obcí Slezska. V roce 1946 iniciovala vznik dívčího národopisného souboru slezských tanců v rámci akce Budujeme Slezsko. Soubor pak na svých vystoupeních seznamoval se slezským folklorem českou veřejnost na desítkách míst naší země.

Spolupracovníky Heleny Salichové byli manželé Karla a Vojtěch Pálovi, kteří se rovněž zabývali slezským folklorem. Pan Vojtěch Pála se také vášnivě věnoval fotografování a na konci války vytvořil neopakovatelný soubor fotodokumentace válkou zničeného opavského Slezska. Zvěčnil tak tento čas pro budoucí generace. Městský obvod Krásné Pole vydal v minulosti o jeho práci fotografickou publikaci „Krásné Pole očima Vojtěcha Pály“.

V Krásném Poli žili a vytvářeli svá díla také akademičtí malíři a keramici manželé Eva a Bohumír Krystynovi. Malou ukázkou z jejich díla můžete zhlédnout právě v těchto dnech až do 6. 1. 2025 v okně sálu Domu seniorů v Krásném Poli, kde je vystaven jejich keramický betlém. Za jeho zapůjčení a instalaci děkujeme jejich vnukovi Daliboru Krystynovi.

Dalším zajímavým člověkem byl pan Otakar Chalcař, který se po celý svůj život věnoval kreslení a malování.

Pan Richard Mrázek, další umělecky zaměřený spoluobčan, se po celý svůj život zabýval jako samouk výtvarné činnosti v oblasti malby a řezbářství.

Více informací o těchto lidech se můžete dočíst v knize autora JUDr. Zdeňka Bajgara „V Krasnym Polu na kopečku II“.

V minulosti žilo v Krásném Poli z řad spoluobčanů také několik osobností, na které se vzpomíná s humorem. Jedním z nich byl pan František Kotala, kterému se říkalo „Karlíček“. Již od mládí vymýšlel různé úpravy písniček i zcela vlastní různé kuplety, jejichž obsahem byly příhody, které sám zažil nebo události ve vesnici. Starší generace si na jeho kuplety uchovala veselé vzpomínky. Do současnosti se jich uchovalo jen velmi málo, ale pokud budete mít

zájem, můžete si jich několik přečíst v knize autora JUDr. Zdeňka Bajgara „V Krasnym Polu na kopečku II“. Dalším zajímavým člověkem byl pan Ludvík Bajgar, který měl přezdívku „doktor Salina“ a paní Jana Bajgarová se o jeho životě zmiňuje ve svém vyprávění, které vám přineseme v budoucím vydání našeho čtvrtletníku Krasničan. I v současné době žije v Krásném Poli mnoho zajímavých a nadaných lidí, o kterých se v budoucnu jistě bude také psát.

Závěrem bych ráda Krásnému Poli popřála, ať je stále místem, které je plné života, místem, kam se jeho obyvatelé rádi vracejí, protože se zde dobře žije.

Přeji mu, aby jeho další rozvoj ctil jeho historii a zároveň byl v souladu s potřebami budoucnosti.

Zdeňka Klásková

Krásné Pole existuje 600 let. Přes třicet generací se podílelo na zvelebování a zkrášlování krajiny, na budování toho, čemu říkáme domov. Krásné Pole vděčí za svůj název krásnému výhledu, krásnému okolí ... ne vždy však bylo krásné i zevnitř. Dnes je považováno za jednu z nejkrásnějších částí celé Ostravy, do které patří. Dovybavuje se nejmodernějšími výdobytky civilizace, stalo se místem, které lidi přitahuje, protože zde naleznou dobré podmínky k životu.

Přeji Krásnému Poli do dalších staletí mnoho vitality a zdravého „tahu na branku“, aby bylo vždy krásné, na pohled i vnitřně.

Ing. Tomáš Výtisk

Fotografie Boris Renner

fotografie Vojtěcha Pály z rodinného archivu

fotografie z archivu Městského obvodu Krásné Pole

Texty použity z knih autora JUDr. Zdeňka Bajgara „V Krasnym Polu na kopečku I - IV“

Povoleno Ministerstvem kultury pod registračním číslem: MK ČRE15209 Vydává Statutární město Ostrava - Městský obvod

Krásné Pole, IČ: 00845451 DIČ: CZ00845451 Adresa: ÚMOb Krásné Pole, Družební 576, 725 26 Ostrava-Krásné Pole